

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: S. G., nar. X,
státní příslušnost X,
t. č. pobytem PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé Armády 1000,
517 41 Kostelec nad Orlicí

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 19. 5. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2021,
č. j. OAM-10/LE-BA02-VL14-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 17. 3. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 29. 4. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí s č. j. OAM/LE-BA05-VL11-23021. Žalovaný správní orgán tímto rozhodnutím rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítá jako zjevně nedůvodná, neboť X republika je zařazena na seznamu bezpečných zemí původu. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 5. 2021.

2. Žalobce je toho názoru, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastník zkrácen na svých právech. Proto se obrací na výše nadepsaný soud s žádostí o soudní přezkum napadeného rozhodnutí v souladu s § 65 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „soudní řád správní“). Rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku. Žalobce ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního, uvádí tyto žalobní body:

Žalovaný svým rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany porušil následující ustanovení:

- § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dál jen jako „správní řád“), neboť nelze považovat zjištěný stav, za takový, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a to ve spojení s:
- § 68 správního řádu, jelikož nedostatečně zjistil stav věci, nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a nedostatečně podložil svá tvrzení;
- § 16 odst. 2 zákona o azylu, jelikož žalovaný správní orgán nesprávně posoudil podmínky aplikace tohoto ustanovení.
- Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu platí, že *„jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“* V každém jednotlivém případě je však třeba dále zkoumat, jestli ve vztahu ke konkrétnímu žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou.

3. Žalobce má totiž za to, že v jeho případě X za bezpečnou zemi původu považovat nelze a tím pádem žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný si totiž neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spisu.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jako jediný podklad pro vydání rozhodnutí žalovaný použil zprávu informace OAMP: Situace v zemi – X – Hodnocení X jako bezpečné země původu stav září 2020 ze dne 15. 9. 2020. Z této zprávy však žalovaný odkazuje pouze na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval žalobce.
5. Již z názvu této zprávy je zřejmé, že uvedená zpráva, navíc vypracovaná žalovaným správním orgánem, byla vytvořená pro účely zařazení X na seznam bezpečných zemí, nikoliv pro účely individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané žalobcem. Již z tohoto důvodu považuje žalobce tuto zprávu za neobjektivní a zcela nedostatečnou pro řádné zjištění skutkového stavu. Tato zpráva totiž vůbec nezohledňuje

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

individuální důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a proto jí nelze považovat za přesnou, jak vyžaduje § 23c písm. c) zákona o azylu.

6. Ačkoliv je pravda, že v rámci řízení o mezinárodní ochraně v případě, kdy žadatel pochází z bezpečné země původu, leží větší část důkazního břemene na samotném žadateli. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 [(bod IV. c)]: *„označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“*. Neznamená to však, že by se celé důkazní břemeno kompletně přesunulo na žadatele, a že žalovaný by mohl prakticky rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o zemi původu žadatele a že žalovaný by mohl prakticky rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu. Povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, která vyplývá z § 3 správního řádu, totiž nese správní orgán i v případě žádosti o mezinárodní ochranu podanou cizincem počázejícím z bezpečné země původu.
7. Žalobce je přesvědčen, že svou část důkazního břemene unesl tím, že poskytl žalovanému věrohodnou výpověď. Žalovaný správní orgán výpověď žalobce nijak nezpochybňuje. Žalobce má za to, že v rámci řízení uvedl skutečnosti, které mohou být relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný byl povinen tvrzení žalobce zohlednit a řádně se s nimi vypořádat. Žalovaný správní orgán však v tomto ohledu pouze konstatoval, že X ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, a že z dostupných zpráv o zemi původu vyplývá, že žalobce měl k dispozici určité prostředky nápravy, které mohl využít k ochraně svých práv. Z této skutečnosti žalovaný dovozuje, že žalobci je v zemi původu dostupná ochrana před pronásledováním či závažnou újmou. Dále žalovaný uvedl, že v X obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. Podle žalovaného správního orgánu žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze X považovat za bezpečnou zemi původu.
8. S takovým závěrem však žalobce nemůže souhlasit, neboť jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má strach z ohrožení na životě a zdraví v důsledku jednání soukromé osoby a nemůže vyhledat ochranu u státních orgánů. S tím se však žalovaný nijak nevypořádal a podle žalobce nic v rozhodnutí žalovaného nenásvědčuje individuálnímu posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a tedy, že v jeho případě a v případě jeho návratu do země původu by takovému jednání vystaven.
9. Žalobce dále dokládá fotografii obrazovky svého telefonu, kde je text v X jazyce: *„Kap shkruj ati djalit se po don me ardh njeri en shpi.“* Tuto zprávu žalobci napsal jeho bratr poté, co do jeho domu přišel lichvář známý pod jménem „Diamant“ nebo „Bablok“ (dále jen „Diamant“), od kterého si žalobce vypůjčil peníze. Diamant žalobci po bratrovi vzkázal, aby mu žalobce okamžitě zavolaal a jestliže mu nezavola, že Diamant přijde za žalobcem.
10. Dále žalobce dokládá fotografii obrazovky svého telefonu, kde je text sms zpráv v X jazyce *„Bab mos harro sonte duht mi kry qat pun nuk kem shka me diskutu dije.“* a *„Se tek o kallxu shum mir em dokt ne Lom druve nuk kem shka me fol rreth asaj teme dije.“* Tyto zprávy žalobce obdržel přímo od Diamanta. Ve volném přeladu se v zprávách píše: *„Nezapomeň, dneska musíš všechno skončit. Už se s tebou o tom nebudeme bavit. Ty víš všechno.“* Jedná se tedy o výhružku, která je však formulována způsobem, aby jí porozuměl především žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

11. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se právům žalobce v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Z rozhodnutí žalovaného není ani nijak patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. zda tímto směrem vedl dokazování, a tvrzení správního orgánu o možnosti využít ochrany v zemi původu, je to čistě formální. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 74/2009-51 dle kterého: *„mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou. V situaci, kdy stěžovatelka v průběhu řízení tvrdila, že jí vlastní země nebyla schopná či ochotná ochranu poskytnout, i kdyby o ní požádala, bylo na místě, aby správní orgán toto její tvrzení zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy relevantních informací a zpráv o zemi původu.“* Krom toho v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 Azs 146/2006, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstat argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc, a nevycerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv poskytuje právní řád státu jeho původu.“*
12. Žalobce je s ohledem na uvedené přesvědčen, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo. V důsledku toho žalovaný nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu. S ohledem na výše uvedené důvody se žalobce obrátil na nadepsaný soud s návrhem na přezkum napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2021, č. j. OAM-32/LE-BA05-VL11-23021 bylo zrušeno a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
13. V podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z důvodu nezákonnosti – porušení § 3, § 68 správního řádu a § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť v jeho případě nelze X považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný si také neshromáždil dostatek relevantních a aktuálních podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž použitou zprávu považuje za neobjektivní a nedostatečnou pro řádné zjištění skutkového stavu, neboť kdy uvedl, že má obavy z jednání soukromé osoby a nemůže vyhledat ochranu u státních orgánů, resp. zda by se mu dostalo efektivní ochrany.
14. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť prokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení či mezinárodní závazky ČR. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval individuálně, v souladu se zákonem o azylu, jednotlivými ustanoveními správního řádu a správními zásadami řízení, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.

15. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
16. Je třeba konstatovat, že žalobce je státním příslušníkem X, které Česká republika v současné době považuje za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, což je v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodněno. Na základě výpovědi žalobce a použitých informací o zemi původu žalovaný učinil závěr, že i v jeho případě lze X považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce v zemi původu žádné azylově relevantní potíže neměl – obavy z výhružek soukromé osoby, které dlužil finanční obnos, avšak v dané spojitosti se ani nepokusil obrátit s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a ze země vycestoval, proto nemůže tvrdit, že by mu pomoc z jejich strany byla odmítnuta. Správní orgán v této souvislosti upozorňuje na znění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004, který stanovil: *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně. ...“* Správní orgán dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, který konstatoval, že: *„...žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu [minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu] vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“* Jakési v žalobě zmiňované citované zprávy z displeje telefonu od osoby jménem „Diamant“ nemají žádnou důkazní hodnotu, neboť mu je žalobci mohl účelově poslat kdokoli. Dále na rozdíl od žalobce považuje žalovaný použitou hodnotící informaci o zemi původu za objektivní a zaužívanou pocházející z různých nezávislých zdrojů, kterou akceptují i odvolací soudy, přičemž podanou žádostí žalobce se zabýval individuálním způsobem ve vztahu ke zmiňovaným důvodům.
17. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž žalobou nebylo zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
18. Žalobu soud neshledal důvodnou.
19. Soud postupoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto v dané věci nebylo nařízeno jednání.
20. Soud odmítá námitku žalobce a neshledává v postupu žalovaného pochybení týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný si vyžádal hodnocení X jako bezpečné země původu ze září 2020, jež je součástí spisového materiálu a na základě tohoto zjištění a rovněž uskutečněného pohovoru s žalobcem, nebyly shledány důvody, pro něž by bylo nutné udělit mezinárodní ochranu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu anebo na základě ustanovení § 14a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

21. V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu,*“ (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89). V daném případě však nelze mít pochyb o tom, že žalobce neměl ve své vlasti nějaké konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány ani jiné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, neboť na tyto otázky odpovídal při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a neuvedl žádný relevantní důvod, kvůli němuž by bylo nutné usoudit, že zde existuje odůvodněná obava z pronásledování, resp. hrozba skutečné nebezpečí vážné újmy v zemi, jímž je státním občanem, která by zapříčinila udělení mezinárodní ochrany, (jak již bylo výše zmíněno) dle ustanovení § 12 písm. b) anebo dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
22. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63 uvedl: „*Je nesporné, že pokud by stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat... V případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele.*“ Žalobce však opustil X z rodinného a ekonomického důvodu, neboť ty byly stěžejními příčinami, které uvedl v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což deklaruje jeho výpověď, proto na otázku „*Jaké byly Vaše důvody k opuštění X,*“ žalobce odpověděl: „*Chtěl jsem být blízko rodině, a abych našel nějakou práci pro lepší život. Ekonomický život je tam špatný,*“ poukazují pouze na účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu, jež žalovaný zamítl jako zjevně neodůvodněnou. Česká republika rozhodně nebyla cílem cesty, což explicitně konstatoval žalobce již v rámci pohovoru, neboť dne 22. února či 23. února 2021 vycestoval spolu se dvěma X z X osobním automobilem, kteří mu zprostředkovali chorvatský pas a sdělili mu, že mu zařídí cestu do Německa, která bylo jeho cílem. Při cestě ho vysadili v nějakém státě na benzínové pumpě, tudíž žalobce nedokázal lokalizovat místo jeho aktuálního pobytu. Na daném místě se nacházeli muži, kteří mluvili srbsky, a s nimi pak pokračoval do Německa. Tam však byli chyceni policií a zjistili, že pas je falešný. Na území České republiky vstoupil dne 24. 2. 2021, neboť jej vrátila německá policie, přičemž předtím pobýval v Německu již dvakrát, a to v letech 2005 a 2012 anebo 2013, kdy žádal o azyl, ale to si nebyl sám jistý.
23. Ad absurdum shledává soud námitku žalobce, spočívající v tom, že Informace OAMP: Situace v zemi – X – Hodnocení X jako bezpečné země původu – stav září 2020 ze dne 15. 9. 2020 „*byla vytvořena pro účely zařazení X na seznam bezpečných zemí, nikoliv pro účely individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané žalobcem.*“ V této souvislosti žalobce odkázal na ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu, čímž by si měl být sám vědom skutečnosti, že dikce ustanovení § 23c zákona o azylu uvádí, že „*podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména*

- a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění,
- b) protokol o pohovoru,
- c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště,
- d) *výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5.*“

Hodnocení X splňuje atributy obsažené v právní úpravě, neboť v této souvislosti je shledána jednoznačná objektivizace státu spočívající v přesných a aktuálních informacích z různých zdrojů o státu - X, jímž je žadatel státním občanem a tudíž se považuje za přesnou a aktuální. Navíc jak by mohla daná zpráva zohledňovat individuální důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, když z dikce zákona pregnantně vyplývá, že je založena na objektivních skutečnostech a břemeno tvrzení a důkazní spočívá na žalobci, pokud je země, z níž žadatel pochází zařazena na seznam bezpečných zemí v prováděcím předpise, jímž je vyhláška č. 328/2015 Sb., vyhláška, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Soud tímto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, který konstatoval, že: „...žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení.“ Jedná se o totožný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který žalobce zmínil v žalobě a vyňal z něj pasáž, v níž se uvádí, že „označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu. Neznačená to však, že by se celé důkazní břemeno kompletně přesunulo na žadatele a že žalovaný by mohl prakticky rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu. Povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, která vyplývá z § 3 správního řádu, totiž nese správní orgán i v případě žádosti o mezinárodní ochranu podanou cizincem pocházejícím z bezpečné země původu.“

24. *Pochybnost vzbuzuje již samotná odpověď žalobce na otázku: „Z čeho usuzujete, že by Vám něco udělal?“ Odpověď: „Byl několikrát u mé rodiny a ukázal zbraň, že mě zabije touto zbraní.“* Nicméně žalobce opětovně uvedl v rámci pohovoru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice učinil z důvodu nemožnosti vrátit se do X, protože je tam v nebezpečí, ale rovněž na základě skutečnosti, že je blízko své rodině a jak sám uvedl: „*Je to jediná možnost, abych mohl vidět svoji rodinu.*“ Není jasné, která část rodiny pobývá v X, a která v Německu, protože z jeho výpovědi tedy vyplývá, že chce pobývat v Německu a legalizovat pobyt, neboť čekal 4 roky, aby dostal vízum k pobytu v Německu. Nehledě na skutečnost, že žalobce sic poukázal na dostatečně neindividualizované posouzení jeho žádosti žalovaným, avšak zmínil pouze informaci, že mu hrozí smrt ze strany věřitele Diamanta, aniž by se obrátil na policii či učinil jiné aktivní kroky k poskytnutí své ochrany, neboť jak žalovaný uvedl v rozhodnutí a s čímž se ztotožňuje i soud dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 „*neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně.* ...“ Ačkoliv žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6 Azs 74/2009-51 dle kterého: „*mohou nastat situace, kdy není*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou. V situaci, kdy stěžovatelka v průběhu řízení tvrdila, že jí vlastní země nebyla schopná či ochotná ochranu poskytnout, i kdyby o ni požádala, bylo na místě, aby správní orgán toto její tvrzení zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy relevantních informací a zpráv o zemi původu,“ skutkový stav stěžovatelky byl však naprosto odlišný, jelikož „žalobkyně, občanka Nigerijské federativní republiky, přicestovala v listopadu roku 2007 do České republiky za doprovodu jednoho muže, který ji pomohl opustit Nigérii a dorazit až do České republiky. Žalobkyně opustila zemi původu z důvodu obavy o svůj život ze strany lidí z vesnice, ve které doposud žila se svým otcem a nevlastní matkou. O její život usilovali z důvodu, že ji tři roky znásilňoval její otec a zastrášoval ji, aby o tom nikomu neříkala. Jednoho dne se žalobkyně rozhodla, že to již nebude dále snášet a řekla o tom náčelníkovi vesnice. Ten rozhodl, že je to pro vesnici veliká hanba a proto zabijí jejího otce i ji. Poté, co zabili jejího otce, podařilo se žalobkyni s pomocí jedné ženy z vesnice uprchnout do města X. Tam žalobkyně asi měsíc pracovala jako uklízečka až do doby, kdy se seznámila s mužem jménem L., Evropanem, který ji pomohl odjet ze země. Tento muž však žalobkyni opustil, jakmile dorazili na území České republiky a žalobkyně zde požádala o mezinárodní ochranu.“ Stejně tak tomu je i u rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 Azs 146/2006 „jako důvod neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc, a nevýčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv poskytuje právní řád státu jeho původu,“ neboť stěžovatelka byla navíc součástí menšiny, čímž žalobce není a přestože se neobrátila na státní orgány, aby využila daných právních prostředků, nicméně jí vyhrožovali policisté, kteří ji znásilnili. Tudíž se výše zmíněné rozsudky nevztahují na skutkový stav žalobce.

25. Soud přestože nedisponuje znalostí X jazyka, avšak z vlastní iniciativy zadal do internetového překladáče věty, jež mu měl Diamant zaslat, čímž dospěl k závěru, že nekorespondují s textem, který uvedl žalobce v žalobě, navíc jsou datovány ze dne 7. ledna 2021, přičemž žalobce v rámci pohovoru na otázku správního orgánu, kdy vyhrožování začalo, odpověděl: „Ne, začalo to, až když jsem vycestoval z X. Myslel jsem, že budu pracovat v Německu a že si peníze vydělám a zaplatím dluh,“ avšak dle vlastních slov byl naposledy v X 20. anebo 21. února. Jeho výpověď je v kolizi s tvrzeními sdělenými při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a chronologicky událostmi uvedenými v žalobě, což nikterak nepodporuje věrohodnost výpovědi žalobce, ba naopak. Soud opětovně odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63 v němž se uvádí částečné přenesení důkazního břemene, neboť: „... Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu,“ (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89).
26. Taktéž se nelze ztotožnit s námitkou žalobce, který pokládá rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nashromáždil dostatečné množství informací, z nichž vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu se zákonem, neboť neexistuje jakákoliv okolnost, jež by dovozovala, že je žalobce vystaven nebezpečnému pronásledování či hrozbě skutečného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

nebezpečí vážné újmy, ať dle ustanovení § 12 písm. b) či § 14a zákona o azylu. Soud má tedy za prokázané, že žalovaný si opatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a vyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

27. Žalobce dle úsudku soudu neunesl břemeno tvrzení, natož břemeno důkazní, neboť dle výše zmíněných okolností, jež vylíčil v žalobě, byly vyvráceny s tvrzeními, které uvedl v rámci pohovoru, a nebyly spolu v korelaci, tudíž potvrzuje rozhodnutí žalovaného, jelikož žalovaný správně posoudil a aplikoval dané ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, čímž zamítl žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou a žalobu na základě těch skutečností zamítl, neboť skutkový má za prokázaný a v souladu s právním stavem.
28. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl dostatečné úvahy, kterými se při svém rozhodování řídil a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 14. července 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně